

שְׁלֵהֶבֶת בְּגִבּוֹל

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
P.P. - שולס -
67'ש

זמני השבת

ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
4:45 4:31 4:41 4:27
5:45 5:42 5:44 5:42

נהנים עם איצ'י

אז שמור על קדושת הגיליון

ממתק לשובת

יוסי: מה שלומך? יש לך חם?

מוטי: כן, אני לא מרגיש טוב.

תודה שצלצלת! מתי שמת לב שלא הייתי?

יוסי: מיד בבקר! יש לי הרגל כזה, בכל בקר לראות לפי השלחנות אם אנחנו היום במספר זוגי. ככה אני יודע מיד אם מישהו חסר.

מוטי: אז פשוט הייתי חסר לך בספירה?

יוסי: לא רק... אחר כך בהפסקה היית ממש חסר לי. כשאתה לא נמצא, די משעמם לי.

מוטי: מעניין, בדיוק הבקר אבא שלי למד אתי, על ההתייחסות של פרשת השבוע לבני ישראל שיגדו למצרים. מצד אחד מזכר המספר שלהם, שבעים נפש. כשסופרים אנשים מדגישים את הצד השונה שבהם, כל אחד - מהאדם הכי גדול עד האדם הכי קטן - הוא עוד מספר. ומצד שני הפרשה נקראת "שמות". שם של אדם, דוקא מבטא את העבדה שכל אחד הוא מיוחד ושונה מן האחרים.

למדנו מזה, שקף בדיוק זה גם היום, אצל כל יהודי. לכל אחד יש בתוכו את נקדת היהדות, שבזה כלם שוים. יחד עם זה, לכל אחד יש מעלות מיוחדות שהוא קבל מהשם. אנחנו צריכים לדעת שהשם אוהב אותנו משתי הסבות. גם בגלל נקדת היהדות המשתפת לכלם, וגם בגלל המעלה הפרטית שבכל אחד.

תקציר: לאמר מלחמת העולם השנייה, קבוצת פראיזנים שפוצעה על צד הרוסי, פגעה להקריח את הגבול לעבר פולין. הקבוצה פולקית יהודי זקן ואצילי, שהצטרף אליהם עוד בפלחקה. דרך הקריחה קשה וקרה, ובאמצעה, הם אפויים להתחפש זמן קצר בביתן שופר הגבולות היזא לסיור.

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעורר שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

במסערי הגימה

מאת עוזי קפלון

אמר שזה הפתרון היחיד לסלק את העוזר? אולי יש פתרונות אחרים? "

"אדרבה!", קרא גדעון, משתדל לכבש את כעסו. "אם יש לך פתרון אחר, הבה נשמענו!"

הוכוח הסוער בין החברים פרץ בערב, כאשר סים גדעון לסכם את התכנית לבקר המחר: "ברגע שאצבון מופיע בשערי בית המדרש פשוטית התכלת לגופו, כלנו מתחילים לצעק לעמיתו בקול: 'קרח! קרח!' ואז אני נגש אליו, ומצביע לעיני כלם על חוטי התכלת החסרים בטליתו... אזכיר לכל הילדים שהנה, כך בדיוק טען קרח החצוף כלפי משה רבנו, כשאמר: טלית שכלה תכלת פטורה מציצית תכלת... אין לי ספק שכשיראה כמה בושות גרם לעצמו, לא יוסיף עוד להראות את פניו בכיתה, 'ובא לציון גואל!'."

זה היה רעם ביום בהיר. גדעון הביט במונבז ארכות. "תמים אתה, מונבז. תמים מדי. בשום פנים ואופן אסור לך לעזב. זה לא יהיה צודק. בכלל לא!"

"אינני בטוח", השיב מונבז סתומות ונפרד מהם לשלום.

"נסתדר בלעדיו מחר", קבע גדעון בזעף והחברים הלכו איש לביתו עגומים מעט. תחושת הנצחון המתקרב פנתה מקומה לתחושה חמממיה על חבר טוב שפרש. התכנית אמנם נותרה בעינה, אך היה ברור שמונבז לא מתכוון לשתף פעולה מחר. הם לא ידעו עד כמה...

מונבז לא הלך לביתו. הוא היה נחוש בדעתו לסכל את תכנית חבריו למחר והנחישות הזו הובילה אותו לביתו של בן ציצית הכסית...

לא קל היה להתקבל אצל העשיר האדיר הלזה, אבל מונבז נצל את מעמדו כבנה של הלני המלכה.. והוא הרשה להכנס פנימה, אל השלב הבא בתכניתו, השלב הכי קשה. מפני שמונבז הנסיך לא הרגל מימיו לבקש משהו ממישהו.

"זקוק אני לתרומה צנועה", האדמו פניו של מונבז, "לא עבורי", מהר להדגיש, "כי אם עבור חבר שלי, שצריך... ומונבז פרט באזני הגביר את בקשתו.

כנותו הישירה של הנסיך נשאה חן בעיניו בן ציצית הכסית. שעה קלה לאחר מכן יצא מונבז בספוק מן הבית וחבילה קטנה עטופה בחיקו..

תקציר: אצבון מתכנן להופיע מחר בכיתה כש לגופו טלית שכלה תכלת, אך ללא חוטי תכלת... הוא בטוח שקף יזכה להערקה גבוהה יותר בקרב חבריו...

57 חבילה קטנה עטופה

הוכוח הסוער בין החברים פרץ בערב, כאשר סים גדעון לסכם את התכנית לבקר המחר: "ברגע שאצבון מופיע בשערי בית המדרש פשוטית התכלת לגופו, כלנו מתחילים לצעק לעמיתו בקול: 'קרח! קרח!' ואז אני נגש אליו, ומצביע לעיני כלם על חוטי התכלת החסרים בטליתו... אזכיר לכל הילדים שהנה, כך בדיוק טען קרח החצוף כלפי משה רבנו, כשאמר: טלית שכלה תכלת פטורה מציצית תכלת... אין לי ספק שכשיראה כמה בושות גרם לעצמו, לא יוסיף עוד להראות את פניו בכיתה, 'ובא לציון גואל!'."

מישאל חפד ידיו בהנאה. "רואה אני כבר לנגד עיני את פרצופו האדמדמ של אצבון מלבין כחלב... וכלם צחקו, חוץ ממונבז. "מה קרה, מונבז?", שם לב גדעון לדממה שעטפה את הנסיך הצעיר, "חושש הנך שהתכנית לא תצלח?"

מונבז פתח את פיו לראשונה: "אדרבה, חושש אני פן תצלח!", הפתיע את חבריו, ואז התלהטו פניו: "כל המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא! שכחתם את זה? אתה, גדעון, יודע את זה טוב מאוד, עוד הרבה לפני.. אני הרי חדש ביהדות!"

הכל השתתקו. זו הייתה התקפה בלתי צפויה. גדעון התעשת במהירות. "עם עקש תתפל, מונבז. כך אמר שלמה מלכנו. מי שבחר ללכת בדרכים עקמות, אין ברה אלא לפגש אותו בדרכיו שלו. אנחנו לא אשמים בבזיון שיהיה לו מחר; הוא הביא את זה על עצמו! הן היתה לו האפשרות לעזב את הכיתה בשקט... הוא לא עשה פן וכל עוד הוא נמצא בכיתה, גם העוזר נמצא!"

אבל מונבז לא יכול היה להרגע. "מי

המשך יבוא

בניית משפחת גאולה

צ'ביקה: אנתנו מְבָרְחִים לְדַרְשׁ אֶת הַגְּאֻלָּה! תֵּרְאִי בְּפֶה יְהוּדִים סוּבְלִים... "עַד מָתַי?!"

שָׂרִי: בֵּן, נְבוּן. אַנְחֵנו צְרִיבִים לְבַקֵּשׁ בְּהַשֵּׁם שֶׁהַפְּשִׁיחַ יָבֹוא מִיָּד. אֲבָל... זֶה לֹא כִּיתָר שֶׁאֲנֵחֵנו בְּאֵלוּ מִנְּסִים לְהַכְתִּיב לְהַשֵּׁם מָה לַעֲשׂוֹת?

צ'ביקה: אנתנו לא מְבַתְּיִבִים, אֲבָל אַנְחֵנו בְּהַחֲלֵט מְבַקְשִׁים, זֹעֲקִים וְדוֹרְשִׁים!

שָׂרִי: נְבוּן, גַּם בְּכַרְשֻׁת הַשְּׁבוּעַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל זֹעֲקִים אֶל הַשֵּׁם כִּיתָר הָעֵבֹדָה הַקְּשָׁה בְּצִצְרִים, וְהַפְּסוּק אוֹמֵר בְּפֶרֶשׁ "וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם". יִצְיֵאת מִצִּירִים בָּהָה בְּעַקְבוֹת הַתַּחֲנוּגִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הרבי מדבר לילדי ישראל

"וכמו שביציאת מצרים לא עכבן המקום (אפלו) כהרף עין – הוא לא החזיק את עם ישראל בגלות אפלו שניה מיתרת אחת, כך גם מוציא אותנו הקדוש-ברוך הוא מן הגלות, מיד הו נגאליו – הוא גואל אותנו מיד – משיח נאו'!"

(מדברי הרבי לחיילי צבאות השם, י"ח ניסן תשמ"ה)

שמח אבי, קרא לאחד החזלים ושלח אותו אל הצדיק. הוא בקש מהצדיק לבוא אליו, והנחה את החזל שאם לא יסכים הצדיק לבוא אליו, יקבע לו מועד שבו יוכל אבי לבוא אל הצדיק.

החזל חזר ואמר כי הצדיק מבקש שאבי יבוא אליו. הצדיק קבלו במאור-פנים, ועוד בטרם הספיק אבי לשטח את בקשתו, נתן הצדיק בידו מראה ואמר: "הבט בה ואמר לי מה אתה רואה".

אבי הביט במראה ונדחם. הוא ראה כי הוא גומא מרחקים, כאלו סס באויר. חלף מעל כפרים, נהרות ואגמים, עד שהגיע אל עיר, הומיל. בהכנסו לעיר התקדם לעבר ביתו והנה ראה את החנה הגדולה שבה מצב ביתו המפאור. בהתקרבו אל הבית נוכח ששער החצר ועול. הוא הביט פנימה, מבין סורגי השער, וראה את משרתיו רצים אנה ואנה. פתאום שמע אחד מבשר לחברו כי זה עתה ילדה אשת האדון בן זכר...

לאחר אותו רגע לא ראה עוד כלום. הצדיק פטרו לשלום, ואמר לו כי הבשורה תמסר לו גם על-ידי שליח שיבוא אליו בעוד כמה ימים, וכך היה.

"הבן שנולד, הוא אני", סיים הגרף את ספורו באזני החסידים. "הצדיק שהוא היה מכנה בעל-שם טוב". כאשר שמעתי על הפלא שחולל רבכם בהביטו על האש, אמרתי בלבי שזה בודאי אותו צדיק שאבי היה אצלו. לכן שאלתי אם עודנו חי, והוא ענה לי כי הוא תלמיד-תלמידו. אך הפגישה עמו גרמה לי ענג לא-יתאר".

את הספור שמעתי מאבי. בזמנו הוא היה מפקד גדוד, ונאלץ לצאת עם גדודו למרחקים. הגדוד קבע את משכנו סמוך לעירה מזיבז'. זו הייתה תקופת מלחמה. הדאר לא פעל, והקשר היחיד התנהל על-ידי שליחים. בגלל המצב הזה לא קבל אבי כל ידיעה מאשתו ומהנעשה בביתו במשך חדשים רבים, והדבר גרם לו דאגה רבה.

יום אחד נודע בגדוד כי שר הצבא העליון אמור לבוא לבקור. לקראת הבקור פנה אבי אל החיט של הגדוד כדי להזמין בעבור החזלים מדים חדשים. החיט, שהכיר את אבי כאיש צוהל ושמח, הביט עליו בעין בוחנת ואמר: "אתה נראה לא-טוב. קרה משהו?".

בתחלה נמנע אבי מלספר את אשר על לבו, אך כשחזץ עליו החיט עוד, ספר כי כאשר עזב את הבית הייתה אמי בחדשי הריונה הראשונים. עברו חדשים רבים ועדין לא שמע ממנה מאומה.

אמר לו החיט: "יש בסביבתנו איש עושה פלאות. הוא יוכל לומר לך מה שלום אשתך".

הרבי על הסכנה הגדולה. החסידים דוחו לאדמו"ר הזקן על האש. הרבי קם, יצא מן הבית, עמד ברחוב והביט לעבר האש. באותו רגע ארע דבר פלא. הרוח העזה שנושבה עד כה לעבר העיר שנתה בבת-אחת את כוונה. לא עבר זמן רב והכבאים השתלטו על האש, עד שכבתה לגמרי.

המופת הגלוי היה לשיחת היום והגיע לאזני הגרף. האיש התפעל מאוד ואמר למשרתיו כי הוא מענין לפגוש את הרב שחולל את הנס. "אמרו לו", אמר למשרתיו, "כי רוצה אני לראותו. הוא מזמן לבוא אלי, ואם רצונו שאבוא אליו – מוכן אני לכך".

משרתי האדון חזרו ובפיהם התשובה כי הצדיק מוכן לקבל את הגרף. מיד עלה הגרף אל מרכבתו ההדורה ויצא אל הבית שבו השתכן אדמו"ר הזקן. הרבי יצא אל פתח הבית וברך את הגרף לשלום.

התרגשות עזה נראתה על פני האיש. בקשי הצליח להוציא מלה מפיו. לבסוף שאל: "העורך חי?!" חיוך קל עלה על שפתותיו של הרבי, והוא ענה: "טועה אתה בי. אני תלמיד-תלמידו של מי שאתה מתכונן אליו". פגישתם הסתיימה. הגרף, שנראה קורן מאשר, הודה לרבי על הפגישה.

החסידים והצופים בפגישה היו סקרנים לפשר הדבר. כמה מהם אזרו עז ופנו אל הגרף בבקשה להסביר להם את הדברים. הגרף היה עתה ננוח. הוא התישב בכרסה מרוחת והחל לספר:

קוראים בענין

ספרו בגוים

אש פרצה ביירות שליד העיר הומיל שברוסיה הלבנה (פיום בלווס). הלהבות התפשטו במהירות. פחד גדול נפל על התושבים בראותם כי הרוח נושבת בחזקה לכוון העיר. עוד מעט תגיע האש אל הבתים וכל העיר תהיה בסכנה.

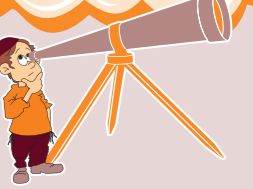
אלה היו ימיה הראשונים של חסידות חב"ד, שיסד רבי שניאורז'למן מלאדי, בעל התניא והשלחן-ערך. מעת לעת נהג לבקר במחוזות חסידיו. גם קהלת החסידים בהומיל הזמינה את הרבי, והוא נענה וקבע את מועד בקורו ליום מסים.

כשהגיע היום המיחל יצאו בני הקהלה, נערים וזקנים, לקבל את פני הרבי, אולם למרבה האכזבה הוא לא בא. למחרת יצאו התושבים שוב אל שער העיר, בתקווה שאולי היום יבוא, אך לשווא. ביום השלישי נודע פתאום כי הרבי בא לעיר בחשאי. שמחת החסידים הייתה גדולה, ובבית שבו השתכן הייתה תכונה ערה של נכנסים ויוצאים.

זה היה בדיוק אותו יום שבו פרצה השרפה. כל הנסיונות לכבותה עלו בתהו. מאות פועלים ומשרתיו של הגרף, מושל העיר, התגייסו למלאכת הכבוי. הם נשאו חביות ודלי מיים ונסו לבלם את האש המתקרבת, אך כל מאמציהם לא צלחו.

תושבי הומיל דחקו בחסידים להעתיר לפני

דמות מהפרשה

איוב

פרעה כנס את שלשת יועציו החשובים: בלעם, יתרו ואני.

"מה עושים עם בני ישראל?", שאל פרעה. "הם מתרבים ומצליחים ועוד מעט הם יכבשו את כל מצרים ויגרשו אותנו מכאן!".

בלעם קפץ לענות: "בוא נתחכם לעם הזה! קדם כל נעביד אותם בפרך, כך הרבה ימותו ויחלו. העם יפסיק לגדל. ולגבי הנבואה שאומרת שעומד להולד להם גואל שיושיע אותם – נטביע את כל התינוקות שלהם!".

"עצה מצוינת", שמח פרעה הרשע. "ומה אתם אומרים, יועצי החשובים?".

לא ידעתי מה לומר. אם אציע להרג אותם – אלקי היהודים יתנקם בי. אם אציע לא לעשות להם כלום – פרעה יהרג אותי... העדפתי לשתק.

יתרו לעמתי, דבר באמץ: "אל תעשה להם כלום!", אמר לפרעה. "הם העם הנבחר של השם, ואם תרע להם – תענש על כך בחמרה!".

פרעה זעם. "הרגו אותי!", צוה לשומרים, אך יתרו ברח כל עוד רוחו בו, ועבר להתגורר במדון.

ואז יצאה 'בת קול' משמים ואמרה: "בלעם שיעע רע – יהרג. איוב ששתק – יקבל ישורים. יתרו שיעע טוב – יזכה להיות חותנו של משה רבנו!".

מחכימים ונהנים

אוכלים באמת

אחד מחסידי אדמו"ר הזקן, רבי שניאורז'למן מלאדי, בעל התניא, היה יהודי עשיר ומכניס אורחים נפלא. בביתו עמדו חדרים מיוחדים לרשות האורחים, וכל אורח היה זוכה בארוחה דשנה ובניחוס חם ולבבי. בעל-הבית אף נהג ללוות את אורחיו בלכתם, והיה מעניק לכל אחד מהם מתנה מתאימה.

פעם אחת התארח אצלו הרבי, וכשראה את מעשיו, שבח מאוד את הכנסת האורחים שלו. בעל-הבית, שהיה חסיד אמתי, הרקין ראשו ואמר, שהוא אינו מרגיש שמעשיו נעשים בצורה אמיתית והוא חושש שיש לו פניות (מטרות) צדדיות רבות.

נענה הרבי ואמר: "אבל העניינים אוכלים באמת, בלי שום פניות צדדיות..."

איך מתקיימים בעלי חיים וצמחים בחולות? החול הוא בלתי

ציבי, ועבדה זו מקשה על התנועה של בעלי החיים ועל האחיזה הקבועה בקרקע של הצמחים. החול מתחמם מהר בשעות היום ומתקרר מהר בלילה.

לעתים קרובות מתכסים חלקים גדולים מהצומח בחול, ואלו חלקים אחרים שלו שאמורים להיות מכסים, כמו שרשים, נחשפים. למרבה הפלא, צמחים מסוימים 'פתרו' את הבעיה בכך שסגלו לעצמם ולכלת להצמיח אברים חדשים במקום אלו שנקברו בחול או שנושפו לאויר...

גם לבעלי החיים פתרונות יחודיים משלהם: לאויר הלכוד בין הגרגרים תכונת בידוד נהדרת ובשל כך חופרים רבים מבעלי החיים מחלות בחול, לרב במקומות קרובים לשרשי הצמחים. השרשים עוזרים 'לעגן' את החול למקום אחד ובכך מונעים את התמוטטות המחלה.

מגלים עולם